

Written by தமிழ்நாடு
Thursday, 29 July 2010 16:42 -

ஐக்கிய நாடுகளின் பொதுமன்றம் : ஐக்கிய நாடுகளின் பொதுமன்றம் ...
நடப்பெற்றன. எல்லோரும் அப்பொழுது மிகவும் ஆத்திரத்தில் இருந்தனர் என்பதை
நாம் அறிவோம். மொத்தத்தில் இந்தியாவே குலுங்கியது போல் இருந்தது. ஆனால், ஒரு
பெரும்மரம் விழும் பொழுது பீமி அதிர்வது இயற்கையானதே!"
(ராஜீவ் காந்தி, நவம்பர் 19, 1984, தனது மூதல் பொதுக்கூட்ட உரையில்)

காங்கிரசைப் பொறுத்தவரை இதனை நாம் மறந்து விட வேண்டும், ஒரு விபத்தாக கருத
வேண்டும். "இப்பொழுதாவது மறந்து விடுங்கள். குற்றத்தைப் பதில் நாங்கள்
மன்னிப்புகூட்டு விட்டோம். உங்கள் ஆளான பிரதமராகி விட்டோம்" என்கிறார்கள்.
நாங்கள் கூறும் பதில் என்னவென்றால், 21 ஆண்டுகள் கழித்து நீங்கள் மன்னிப்புக
கோருகின்றீர்கள். இந்திய சட்டத்தின்கீழ், கொலையைக் குற்றத்துக்கான
தண்டனக்கு பதிலாக, மன்னிப்பு வழங்கப்படுவதில்லை. எங்களுக்கு வேண்டியது,
நியாயம்! (ஹெ.எஸ்.பில்லா)

"மக்கள் புயலடித்து சத்திராந்தால் அது வேறு விவகாரம்; ஆனால், ஒருபுக்கொலையை
எப்படி மறக்க முடியும்? குறிப்பாக நியாயம் வழங்கப்படாத போது...

'ஜர்னலை சிங், சீக்கியர் புக்கொலையில் தலையை தாங்கியதாக குற்றம் சாட்டப்பட்ட
காங்கிரசு அரசியல்வாதிகளுக்கு தரேதலில் போட்டியிட வாய்ப்பு வழங்கிய போது,
அதனை எதிர்த்து நிதியமைச்சர் சிதம்பரத்தின் நோக்கி செருப்பை வீசியவர்

...

ஒட்டுமொத்த டெல்லியிலும், இக்கட்டிடம் மிக அதிகமான சிரமங்களையும்,
நினைவுகளையும் சூழ்ந்து நிற்கும் கட்டிடம். இருந்த போதிலும், நீங்கள் அதனை
கடந்து செல்லும் வேளையில் அதனை தலையிடுபவர்க்கு மாட்டீர்கள். ஏனெனில்,
நாடு முழுதும் விரவிகிடக்கும் அரசு உருவாக்கிய ஆயிரக்கணக்கான நகர்ப்புற
கட்டிடங்களிலிருந்து, ஒழுங்கற்ற, அழகற்ற அடங்குமாடிக்
கூடியிருப்புகளிலிருந்து இக்கட்டிடத்தை வேறுபடுத்தும் அம்சம் எதுவுமில்லை.
அரசின் அலட்சியம், காணும் ஒவ்வொன்றிலும் விரவிகிடக்கிறது.

வண்ணம் வளிறிய சுவர்கள், உதிரும் காரைகள், ஆங்காங்கே தொங்கிநிற்கும் மின்சார

Written by தமிழ்நாடு

Thursday, 29 July 2010 16:42 -

வயர்கள், வளர்ச்சி, மாசடைந்த அறக்கைகள்... சிறியவரண்டாக் களில் காய்ந்து கிடக்கும் ஆட்கள், உள்ளடக்கங்கள்... குறுகிய சந்தர்ப்பங்களில் கிரிக்கெட் விளையாடும் சிறுவர்கள், பள்ளியிலிருந்து யூனியன்கள் மீட்டும் வலையைக் குடும் சிறுமிகள், சமையலிலிருந்தும், சூத்தம் செய்வதிலிருந்தும் சிறிதுநேர விடாதபடி பற்றி ஆங்காங்கே கட்டிநின்ற பசும்பெண்கள்...

காலநிறுத்தம் குடும்பம் 1984ல், திலக விகாரிலுள்ள இந்தக் கவனிப்பாற்றக் கட்டிடத்தில் தான், டெல்லிதெருக்களில் கொடும்பாடுகொலையெய்யப்பட்ட சீக்கியர்களின் குடும்பங்களின் சேர்ந்த 450 கணவனை இழந்தபெண்களும், அவர்களது குழந்தைகளும் அரசால் குடியமர்த்தப்பட்டனர். அரசின் ஆணையின் விளைவாக, இக்கட்டிடத்தின் துயரம் பதிந்த சுவர்களாகக் கட்டிப் பின்னே ஒரு விசித்திரமான சமீபம் வளர்ந்தது. ஏராளமான சிறுவர்களும், சிறுமிகளும் தகப்பனின் வளர்ந்தார்கள். துவக்கத்தில் எல்லாக் குழந்தைகளும் இதே வாழ்க்கைதான் வாழ்கிறார்கள் அவர்கள் நம்பினார்கள்.

பின்னர் தங்கள் தந்தையை, சகோதரர்களை எவ்வாறு இழந்தோம் என்ற கொடும் உண்மையை மெல்ல மெல்ல, ஒவ்வொருவராக, தனித்தனியாகத் தெரிந்துக் கொண்டார்கள். துயரம் தம்முறையில், அந்த உண்மைகளை ஏற்றுக்கொள்ளப் போராடினார்கள்; போராடுகிறார்கள். கழுத்தைச் சுற்றி எரியும் டயர்கள் மாட்டப்பட்ட உயிரோடு எரித்துக் கொல்லப்பட்டதைப் பற்றி... மரணிக் கும் வரததுதித்து ஒடியதைப் பற்றி...கத்திகளாலும், துப்பாக்கிகளாலும் கொலை செய்யப்பட்டதைப் பற்றி...கம்புகளாலும், இரும்புக் கம்பிகளாலும் அடித்துக் கொல்லப்பட்டது பற்றி...பக்கத்து வீட்டுக்காரர்களின் துரோகத்தைப் பற்றி... கணமடித்தனமான, இரக்கமற்ற வறும்பைப் பற்றி...

திலக விகார் விதவைகள் காலனியின் இந்தக் காற்றோட்டமில்லாத அடக்குமாபிக் குடியிருப்பின் மீன்றாவது தளத்தில் தான் எழுந்தறிவற்ற, வயதான லட்சுமி கௌர், தனது வாழ்க்கையின் சரிபாதி காலத்தையெல்லாம் வரததுதித்தார். இந்த வீட்டின் இடிகலான அறக்கைகள் தான், தான் நேசிக் கும் அனையரையும் தீவிரமான, அணையாத உறுதியுடன் அவர் வளர்த்துத் தந்தார். 1984 படுகொலையிலிருந்து தப்பிப் பிழைத்தவர்களாக கிடையில், அவரது வாழ்க்கையை சிதைத்த அனாதை திற்கும் மத்தியில் அவரது உறுதி நிலைத்து நின்றது.

...

ஆல்வார் என்னும் பஞ்சாப் கிராமத்தில் பிறந்த லட்சுமி கௌருக்கு பதின்மீன்ற வயதான

Written by தமிழ்நாடு

Thursday, 29 July 2010 16:42 -

போது சூந்தர் சிங் எனும் இளைஞரைத் திருமணம் செய்து வைத்தனர். திருமணம் முடிந்த சில நாட்களிலேயே சூந்தர் சிங் பிழைக்க வழி தேடி டெல்லியை நோக்கிப் பயணமானார்.

மங்களோல்புரியில் உள்ள "சுரேமக் கள் மறுவாழ்வு காலனி"யில், தனது குடும்பத்துக்கென ஒரு குடிசையைக் கட்டினார். துவக்கத்தில் கைவண்டியில் காய்கறிகள் விற்பனையைச் செய்து கொஞ்சம் காசு சேர்த்துவிட்டு, தனது இளம் மனைவி லட்சுமி கௌரை டெல்லிக்கு அழைத்துக் கொண்டுவந்தார். இரவராமா ஒரு கறிக் கடையைத் துவக்கினார்கள். தமது கணவரை சர்தார்ஜி (பஞ்சாபியரை மரியாதையோடு குறிக்கும் சொல்) என்று லட்சுமி கௌர் அழைத்து வந்தார். சிறு மார்க்கெட்டில் உள்ள தனது கடையில் இறச்சி சியதைத் தொங்கவிட்டு, எடையாற்றி நாளம் முழுவதும் விற்பனை செய்வார் சர்தார்ஜி.

சிறிது காலத்தில் தொழில் வளர்வளர், லட்சுமியும் சர்தார்ஜிக்கு துணையாக ஆட்களதைத் தோலுரிக்கக் கற்றுக்கொண்டார். இந்த வலை செய்த அனுபவம் 1984ல் மனிதர்கள் தோலுரிக்கப்பட்ட பொழுது, தன்னையிலை குலையவிடாமல் தடுத்ததில் ஒரு வகையில் உதவி செய்தது என அவர் நினைவுகூர்கின்றார். ஏனெனில் தனது கணவரும், சகோதரர்களும் படுகொலை செய்யப்பட்ட பின்னரும் கட்டி அவர் ஏழை சீக்கியர்களை மறைத்து வைத்து, அவர்களது உயிரைக் காப்பாற்றினார். குற்றத்தின் பின் இரத்தம் அவருக்கு பழகிப் போயிருந்தது.

ஒரு மதிய நேரத்தில் "இந்திராகாந்தி கொலை செய்யப்பட்டு விட்டார்!" எனக் கூக்குரலிட்டவாறு காலனிக் குள் மக்கள் ஓடி வந்த பொழுது, அவரது வாழ்க்கை தலையீட்டாக மாறியது. அந்தநாள் அக்டோபர் 31, 1984. பல சுரேமிகளிலிருந்தும் விரட்டியடிக்கப்பட்ட தங்கள் பிள்ளைப் போன்ற ஏழை மக்களுக்கு, மங்களோல்புரியில் பட்டாவோடு வீட்டு கட்டிக்கொள்ள வழி ஏற்படுத்தித் தந்த பிரதமர் கொல்லப்பட்டதை எண்ணி லட்சுமி போன்றோர் வருந்தினர். அன்று மாலையே இறந்து போன தலைவரை எண்ணி லட்சுமி தனது வீட்டில் அடக்கி வைக்கப்பட்ட பிற்போக்கு வகை கவலை. சர்தார்ஜிக்கு இப்படுகொலையை எத்தகைய உணர்வால் எதிர்கொள்ள வேண்டுமென்றே புரியவில்லை. ஏனெனில், அமிர்தசரஸில் உள்ள சீக்கியர் பொற்காலத்தில் படைகளை அனுப்பி அதன் புனிதத்தை கெடுத்துத் திட்டி இந்திராகாந்திக்கும் பங்குண்டு என்பதை அவர் அறிவார்.

என்னவாக இருந்த போதிலும், தங்களுக்கு வீட்டு தந்த தலைவருக்கு நன்றி செலுத்தும் விதமாக அன்று ஒரு நாள் கடையை அடைக்க வேண்டும் என லட்சுமி கண்ணீர் ரோடு கழித்தார். அவரது வார்த்தைகளைக் கேட்டுத் தானும் கண்ணீர் வடித்த சர்தார்ஜி, ஆச்சரியத்தோடும், அன்போடும் கழித்தார். "எழுதப் படிக்கத் தெரியாத இந்தப் பிள்ளை எல்லா விஷயங்களையும் எனக்கு எப்படி புரிய வைக்கிறான்!" எல்லோரும்

வீட்டிலிருக்க, கும்பல்கள் மங்கலோல்புரிக்குள் நுழைந்தன.

பெரும்பாலும் ஆயுதமேந்திய வளையாட்கள்தான் கும்பல்களில் இருந்தனர். ஆனால், காலனியில் உள்ள பலரும் கட்டி இவர்களோடு இணைந்துகொண்டனர். ஓவ்வொரு வீட்டிலிருந்தும் சீக்கிய ஆண்களையும், இளைஞர்கள், சிறுவர்களையும் வளையே இழுத்துப் போட்டு தாக்கத் துவங்கினர். அவர்கள் தப்பிச் செல்வதைத் தடுப்பதற்காக, காலனியிலிருந்து வளையேற்றுவதற்கான அனதத்து வழிகளிலும் தீவதைத்தனர்.

மொத்தக் குடும்பமும் பாதிப்புக்குள்ளாவதை சர்தார்ஜி தடுக்க விரும்பினார். எனவே அலை அலையாக கும்பல்கள் தனது வீட்டை நெருங்கத் துவங்கியவுடன், அருகிலிருந்த காவல் நிலையத்தையே நோக்கி ஓடுவதென முடிவெடுத்தார். ஆனால், பாதி வழியிலேயே அவரது தலையில் கட்டைகளால் ஒருகும்பல் அடிக்கவே அவர் கீழே விழுந்தார். இருந்த போதிலும் கட்டைத் தைநோக்கி கற்களை வீசியவாறு அவர் தப்பியோடினார்.

இந்த வளையில் தான் மங்கலோல்புரி காவல் நிலையப் போலீஸ்காரர்கள் அவரை சூற்றி வளைத்து, எரியும் டயரை அவரது கழுத்தில் கட்டி விட்டனர். அவர் தனது கடைக்கு அருகில், காவல் நிலையத்தின் எதிரில் உடல் எரிய நிலைகுலைந்து விழுந்தார். மீண்டுமே இரவாகுக்கு, மீண்டுமே பகலாகுக்கும் தொடர்ந்த வெறியாட்டத்தில், லட்சுமியின் ஏழு சகோதரர்களில் ஐவர் படுகொலை செய்யப்பட்டனர்.

சில வெறியர்கள் லட்சுமியின் வீட்டிற்குள் புகுந்து, அவரது மீதம் மகன்களை கட்டையால் அடிகத் துவங்கினர். அச்சிறுவனது தலையில் கடுமையாக அடித்தனர். லட்சுமி இடையில் புகுந்து அடிகளை வாங்கி, அவனைப் பாதுகாக்க முயன்றார். கலவரக்காரர்களிடம் அவனை விட்டு விடுமாறு கஞ்சிமன்றாடினார். சிறுவன் மயங்கிச் சரிய, அவன் இறந்ததாக எண்ணி விட்டுச் சென்றனர்.

லட்சுமி அவனை அவசர அவசரமாக கையில்நீதி கழிவறகைக்குள் மறைத்து வைத்தார். பின்னர் அவனுக்கு உணவெடுத்துச் சென்ற பொழுது, அவன் தலை வலிக்கிறதென அழத் துவங்கினான். நான்கு நாட்கள் கழித்து பஞ்சாபி பாக் எனும் இடத்திலுள்ள நிவாரண முகாமிற்கு அவர்கள் சென்றடைந்த பொழுது, அவனுக்கு காய்ச்சல் வந்து, ஒரு கை செயலிழந்தது. அவனது வாழ்நாள் முழுதும் அவன் ஊனமான கையுடன் தத்தி தத்தி நடக்கிறான்.

லட்சுமியின் பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள் யாரும் அவரது உதவிக்கு வரவில்லை. அந்த

இரவில் தாழ்த்தப்பட்ட துப்புரவுப் பணியாளர் ஒருவர் மாத் திரம் உணவோடு வந்து அவரது குழந்தைகளுக்கு அதனை வழங்கினார். "கவலைப்படாதீர்கள் லட்சுமிஜி, நீங்கள் என சகோதரி போன்றவர்" என லட்சுமியைத் திறைநினார்.

லட்சுமி நினவை க்ரகிறார்: "அவர் எங்கிருந்தோ தயெ்வம் போல வந்தார். எங்களுக்கு உணவு தந்து, ஆறுதல் சொல்லி விட்டு மறைந்து விட்டார். அவரது பெயரோ, முகவரியோ எதையும் அவர் சொல்லவில்லை..." அதற்கு முன்பும், பின்பும் ஒருபோதும் அவரை மீண்டும் அவர்கள் சந்திக்கவில்லை.

மீண்டும் நாட்களுக்கு தாக்குதல்கள் தொடர்ந்த வண்ணம் இருந்த நிலையில், காலனிக் குள்ளாகவே, அவர்கள் மறைந்திருந்தனர். 1984 நவம்பர் 3ஆம் தேதியன்று அதிகாலையில் ராணுவம் காலனிக் குள் நுழைந்தது. ஏறத்தாழ எல்லா சீக்கியர்களது வீடுகளும் சாம்பலாகிக் கிடந்தன. தப்பிபிழைத்த பணிகளையும், குழந்தைகளையும் தமது பச்சை நிற வாகனங்களில் ஏற்றி நிவாரண முகாமுக்கு அழைத்துச் சென்றனர். ஒன்றரை மாதம் அவர்கள் அங்கே தங்கியிருந்தனர். பின்னர் பிறர்தயவில் வாழ்வது அலுத்து, மக்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வளியேறினார்கள். லட்சுமி தனது குழந்தைகளோடு தனது கிராமத்திற்குச் சென்றார்.

ஆல்வாரில் இருந்த பொழுது, 1984 தாக்குதல்களில் பாதிக்கப்பட்டோருக்கு இழப்பீடும், அரசு வலையும் வழங்கப் படுவதாக கேள்விப்பட்டார். வயதான பெற்றோருக்கு பாரமாக இருக்க விரும்பாமல், இரண்டே மாதங்களில் மீண்டும் டெல்லி திரும்பினார். வறோ சில முகாம்களில் தற்காலிகமாகத் தங்கியபின்னால், 1985 துவக்கத்தில் நான்கு மாதங்கள் கழித்து, திலக் விகாரில் அவருக்கு ஒரு தொகுப்பு வீடு வழங்கப்பட்டது. அக்கட்டிடம் 1984 படுகொலைக்கு முன்பே, சரேகளிலிருந்து வளியேற்றப்பட்டவர்களை குடியமர்த்துவதற்காக கட்டப்பட்டது. எனினும், தற்பொழுது அதிகாரிகள் சீக்கியப் படுகொலைகளில் கணவனை இழந்த சில பணிகளுக்கு இங்கே வீடுகளை அளித்தார்கள்.

லட்சுமி தனது கணவரின் கொலையைக் குழப்பீடாக வழங்கப்பட்ட பத்தாயிரம் ரூபாயைக் கொண்டு தனது குழந்தைகளுக்கு உணவளித்து, உடையளித்து தனது குடும்பத்தைப் பராமரிக்க துவங்கினார். மாதம் 250 ரூபாய்க்கு மிளகாய் பொடி, உப்பு மற்றும் பிறப்பொடிகள் பாக்டெட் செய்யும் வலையை லட்சுமி செய்தார். 1986ல் அவருக்கு அரசு வலை வழங்கப்பட்டது. கல்வியறிவில்லாத நிலையில், உள்ளூர் அரசு பள்ளியில் பியின் வலை மாத் திரமே கிடைத்தது. கடந்த இருபதாண்டுகளுக்கும் மேலாக, பள்ளியிலிருந்து கிடைக்கும் வருவாய்தான் அவரது மொத்த குடும்பத்திற்கும் சோறு போட்டு வருகிறது.

Written by தமிழ்நாடு

Thursday, 29 July 2010 16:42 -

லட்சுமி தமது கணவரின் மறைவுக்குப் பின் காவல்துறையிடம் புகார் அளித்தார். அவரது கணவரின் மரணச் சான்றிதழ் மட்டும் அவருக்கு வழங்கப்பட்டது. ஆனால், அவரது புகாரின் மீது எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. யாரும் சர்தார் ஜியை படுக்கொலை செய்த போலிஸ்காரர்கள் மீது வழக்கு தொடரக்கூடாது, கும்பல்களோடு இணைந்த பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள் மீது வழக்கு தொடர்புதற்கு உதவவோ முன் வரவில்லை. அவர் வருத்தத்தோடு கேட்கிறார்: "இந்திரா காந்தியைக் கொன்ற சீக்கியர்களுக்கு மரணதண்டனை வழங்கப்பட்டு விட்டது. பின்னர், ஏன் எங்களையே போன்ற அப்பாவி ஏழை சீக்கியர்கள் இன்னும் வதைபடவேண்டும்?"

ஆனால், இன்னமும் அவருக்கு யார் மீதும் எந்தக் காழ்ப்புணர்வுமில்லை. "நான் ஒரு எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவன். ஆனால் எல்லோர் உடலிலும் அதே இரத்தம் தான் ஓடுகிறதென நம்புகிறேன். நான் யாரையும் வறியப்பதில்லை. ஆனால், அக்கொலைகாரர்கள் அப்பாவிகளைக் கொல்வதற்கு ஏன் வடிகட்டவில்லை என ஆச்சரியப்படுகிறேன்."

2002ல் குஜராத் தில் இசுலாமியர்கள் இனப்படுக்கொலை செய்யப்பட்டதை அவர் களேவிப்பட்டார். "சீக்கியரோ இசுலாமியரோ, ஒரு குறிப்பிட்ட மதத்தின் மக்களாகக் குறிவைப்பது சரி என நான் கருதவில்லை. அடிப்படையில் எல்லோரும் மனிதர்கள்தான். ஏன் ஒருவர் தாக்கப்பட்ட வேண்டும்? இந்த விஷயங்களுக்கு ஏன் ஏழை மக்கள் கொலை செய்யப்பட்ட வேண்டும்? குண்டுவெடிப்பில் சித்தாலும் சரி, கலவரங்களில் சித்தாலும் சரி, எந்த ஒரு மனிதரின் வலியையும் என்னால் உணரமுடிகின்றது. அவர்களது பயத்தையும், அதிர்ச்சியையும் உணர முடிகின்றது."

திலக் விகாரில் கால் நிறுத்தாண்டுக்கும் மலோக, தனது குழந்தைகளை வளர்த்து நல்ல மனிதர்களாக உருவாக்கும் ஒரே இலட்சியத்துடன் அவர் வாழ்ந்து வருகிறார். தன்னையே போல எழுத்தறிவற்றவர்களாக அவர்கள் உருவாகி விடக் கூடாதென உறுதியோடிருந்தார்.

உடல் ஊனமும், துயராரந்த நினைவாகும் வாட்டி வதகைக்க, அவரது மீதும் தமகனால் ஒருபோதும் படிக் முடியவில்லை. தனது இளைய மகனையும், மகளையும் அவர் அருகிலிருந்த அரசுப்பள்ளிக்கு அனுப்பினார். ஒரு தகப்பன் இல்லாமல் அவர்கள் வாழ்க்கையில் நிலை தடமாறி விழுந்து விடுவார்கள் என எப்போதும் கவலை கொண்டார். அதனால், ஒரே நேரத்தில் அவர்களுக்கு தந்தையாகவும், தாயாகவும் வாழ்ந்தார்.

காலம் செல்லச் செல்ல அவமானத்தினாலும், இயலாமையினாலும் உருவான ஒரு இரகசியம் கணவனை இழந்த அப்பணைகளின் காலனியைச் சுற்றிவளக்கத் துவங்கியது. மிகப்

பெரும்பாலானோர் கல்வியறிவில்லாத நிலையில், உலகத்தைத் தனியாக எதிர்கொண்டு பழக்கமில்லாத நிலையில், தமது கழந்தைகளைத் தன்னந்தனியாக வளர்ப்பது சாதாரணமானதாயிருந்த நிலையில், தனித்து நின்ற அப்பணிகளுக்கு வாழ்க்கை கடுமையானதாக இருந்தது. சிலருக்கு அரசு வலையைக் கிடைத்தது. சிலர் வீட்டு வலையைக் குச்சிச் சென்றார்கள். ஆனால், சிலவர்கள் கட்டிக்கொண்டே சென்றனர்.

எங்கே, எப்பொழுது தொடங்கியதென யாருக்கும் தெரியாது. ஆனால், காலப்போக்கில் போதனை மருந்து விநியோகத்திற்கு மெல்ல மெல்ல பெயர்போன இடமாக அக்காலனி மாறிப்போனது.

வாழ்வதற்கான தவிப்பினால், அங்கிருந்த சில பணிகள் தான் அல்லது அவர்களது உறவினர்கள்தான் போதனை மருந்து கும்பலுடன் இணைந்தனர் என்று சொல்லப்படுகிறது. அவர்களது பிள்ளைகள் வளர்ந்த பின்னால், அதே போதனை மருந்துக்கு அடிமையாகவும் செய்தார்கள். போதனை மருந்துடனான நெருக்கம் தமது பிள்ளைகளின் வாழ்க்கையை அழித்து விடும் என்பதை அப்பணிகளால் அப்பொழுது உணர் முடியவில்லை.

இன்று அக்காலனியின் பெரும்பாலான பணிகள் தங்கள் மகன்களைப் பற்றி கவலைப்படுகிறார்கள். பலர் தங்கள் தாயாரை விட்டு விலகிச் சென்றுவிட்டார்கள். போதனை மருந்துகளை உட்கொள்ளுகிறார்கள்; விற்கிறார்கள். சிலர் அதிகப்படியாக உட்கொண்டு இளம் வயதில் செத்துப் போகின்றார்கள்.

தனது மகன்களும், அவர்களது மகன்களும் கட்ட இந்த போதனை மருந்துகளுக்கு பலியாகி விடுவார்களோ என்ற பயம்தான் லட்சுமியை கடுமையாகப் பிடித்தாட்டியது. வறுமையிலும், போராட்டத்திலும் கழிந்த இந்தக் காலநிறாண்டு கால வாழ்வில் தனது ஓரே வற்றியாக அவர் கருதுவது, தனது மகன்கள் அத்தகைய படுகழியில் வீழவில்லை என்பதைத் தான்.

துவக்கத்தில், அவரது மட்டும் தனது தலையில் விழுந்த பலமான அடிகளிலிருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மீண்டான். ஆனால், அவ்வப்பொழுது கட்டக்கடங்காத ஆத்திரத்திற்கும், மனச்சிதைவிற்கும் ஆளானான். ஆனால் இந்நிலை தொடர்ந்து நீடிக்கவில்லை. லட்சுமி அவளுக்கு திருமணம் செய்து வைத்தார். ஒரு ஆலையில் வலையும் கிடைத்தது. ஆனால், 2002ல் நடந்த ஒரு சாலையை விபத்தில் அவனது இளையமகனின் கால்கள் நொறுங்கிப் போயின. காயமற்ற தனது மகனைக் கண்டதும், அவனது நிலையில்லாத மனநிலை அடியோடு புரண்டது.

Written by தமிழ்நாடு

Thursday, 29 July 2010 16:42 -

அன்று வீட்டிலிருந்து அனாதை துப்பொருட்களையும் அவன் உடனே
நொறுக்கினான். அதன் பின்னர் அவன் மீளவயிலில்லை. அவன் வீட்டிலேயே
அடபட்டாக கிடக்கிறான். சமையலறையும், மிஞ்சியிருக்கும் ஓரேஅறையும்
இடையே தத்தித் தத்தி நடந்த வண்ணமிருக்கிறான். சம்பந்தமில்லாமல் ஏதாவது பசிய
வண்ணமிருக்கிறான்.

லட்சுமியின் இளைய மகன் பொறுப்பற்றவனாகவும், சோகமானவனாகவும் இருக்கிறான்.
எப்பொழுதும் படுக்கையிலேயே கிடந்து, நாட்களாகக் கழித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.
லட்சுமியின் வளர்ந்த மகளும், மருமகளும் தான் வீட்டு வலையைச் செய்து, சம்பாதித்து
வருகிறார்கள். அவர்களது வருமானத்தில் தான் அவரது மகன்கள், அவர்களது
மனைவிகள், குழந்தைகள் முதலான பெரிய குடும்பம் தனது வயிற்றைக் கழுவிக்
கொள்கின்றது.

எல்லாவற்றையும் விட, லட்சுமி இன்னமும் தனது கணவர் சர்தார்ஜியை இழந்து
தவிக்கிறார். "அவர் இருந்திருந்தால், நான் இன்று இந்த நிலைமைக்கு ஆளாகியிருக்க
மாட்டேன். கண்பார்வையையும் இந்த வயதில் போராடவும், சீரழிந்து போய் விட்ட
எனது பிள்ளைகளின் வாழ்வைக் காணவும் நேர்ந்திருக்காது. சர்தார்ஜி மட்டும்
உயிரோடிருந்திருந்தால்..."

(ஹர்ஷ் மந்திரே, (நவம்பர் 22, 2009,தி இந்து) எழுதிய கட்டுரையின் சுருக்கப்பட்ட
வடிவம்)

மொழிபெயர்ப்பு:வாணன்